

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

b. sz. g.

Cím:

Művész Korcsma

Forrás:

Függetl. Néplap

Pécs 1949

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Művész Korcsma

Idő

1949

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinyomda 1926 — 8891

„FIGYELŐ”

ÚJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT

Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.

Telefon: 296—534

XX. cs. 23. sz.

Lap: Független Néplap, Pécs

Megjelenl:

A társaság unozol, velük tartok hát a művészkorcsma, amit hangosan, szemérmetlen rikácsolással kiáltottak ki „művészkorcsmanak”. Szerepem nyilvánvalóan ez: vezető és védelmező legyenek e kiránduláson, amit gyanus és veszélyes öserdőbe tesz a jámbor népesség. A korcsma a hegytetőn rogyadozik, előtte kopott salakkal felhíntett, kopár kert. A kerítésen paszuly fut kókadtan s oldalt kormos, színpadias szabad tűzhelyen birkacombót süt a korcsmáros.

Sohasem jártam itt, mégis meglep az az ordenáré mesterkéeltség, ami avasan és zsirosan lepi be az egészséget. A felszert szalmával füstölhették gyanús, sietős buzgalommal, mint a falusi feketevágók rossz kolbászait, az ódonság ordítóan új, mintha egy aljas, tehet-

ségtelen díszlettervező „rendezte” volna az egészet szakmányban. Gyanusak a rozoga székek s asztalok, friss szutyokkal pácolva.

Az egész neveléses ripacs ügybuzgalommal rendezett látványosság, afféle hasznos és olcsó, plasztikumszerű bódé, amelyet százával rendeznek Párisban, a Chatelet mögött szunnyadó síkátorokban műapacsokkal, hamis vérontásokkal, szerény napidíjért az idegenek, akit — több okból — nem lehet elvezetni az igazi alvilágba.

Rossz bort iszunk, azt a pancsoló lórét, amelynek színén átüt az anilin festék, karcos édességén a szacharin. A korcsmáros hünen és lelkesen játsza szerepét, a góromba, közömbös vendéglátót, aki utálja mesterségét és vendégeit, de felszeggel a kijáratra band-

Művészkorcsma

PESTI LEVELEK

zsalit, nem szökik-e meg valaki felliter borával. Alattomos, nagy tohonya ember, csüngő janicsár-bajusszal, potrohán zsiros kötény-nyel, fejbubján fezzel. Így játssza a sztambuli piláfsütőt, belepve a birkafejű emelyítő szagával, bajuszán a durva, vad borssal, amitől szeme gyulladt, vörhenyes könnyében úszik. Roston sült kolbászkákkal kínál, a jámbor, nyárspolgári faszírozott lángoló fűszerekkel elvadított, csenevész utódaival.

Körülföttünk csupa „látogató”, finnyás polgárok, akik a művészeket akarják látni, pongyolában, evés és ivás közben, kéés bor-

zongással, ahogy az oroszlanok nászát figyelik, vagy a krokodilok etetését. A vadállatok azonban egyelőre láthatatlanok, az a gyanum, hogy művészek nem is járnak ide.

Az írók már kiléptek e reves kiskorcsmák bűvös tornyából az élet valóságába, hivatásuk szerint s a többi művész sem huzódik a hasonszörűek nyájába. A splendifer isolation előbb efféle csárdákká zsugorodott, aztán összeomlott s most ilyen silány tákolmányokban utánozzák, mint a ligeti barlangvasút az ixtichosaurusok borzalmát villanyfényvel és vészkijárrattal.

Mindezt persze gondosan elhallgatom. E bámész társaság a serdületlen társadalmi korosztály mara-

déka, amely irodalmi műveltségét Beniczkiné Bajza Lenkéné abbahagyta. Az első alkalmas pillanatban megköszönöm s magára hagyom a nőket, akik új Milk-száthot sejdítenek egy iszogató, potrohos nyugalmazott telek-könyvvezetőben. Magárahagyom az ál piláfsütőt s az ábrándos polgárokat pancsoló boruk ócska mámorával. Holnap a gyomorégés és a macskajaj óráiban, borogatással a fejükön, szédelegve a maguk kárán tanulják meg: a művész műve és emberi magatartása jelzi, nem az efféta mállott jelképek és talmi díszletek.

(b. sz. g.)

FÜGGETLEN NÉPLAP. 5